

Column

Tekst: Kim Bergshoeff

Kunnen wij haar mamma zijn?

Een vriendin van mij had jarenlang een kat met drie poten. Het beestje, Max, had toen hij een jaar oud was een aanvaring met een auto gehad waarna hij zich gelukkig naar huis had weten te slepen. Helaas ging de wond aan zijn pootje ontsteken en moest het geamputeerd worden.

Op drie poten heeft hij gelukkig nog héél lang rond mogen lopen. Hij is met mijn vriendin meeverhuisd naar vijf verschillende adressen, hij was haar knuffel in tijden van studiestress en haar steun en toeverlaat bij liefdesverdriet.

Toen ze in een flat woonde vroeg een buurman haar eens "Heb jij nou een kat met drie poten?"

"Ja, dat klopt, een zwarte kat met drie poten." "Oh gelukkig maar!", zei de man opgelucht. Hij zag namelijk met regelmaat een zwarte kat langskomen die de ene keer vier en de andere keer drie pootjes leek te hebben. De buurman begon ernstig aan zichzelf te twijfelen, maar het bleken twee verschillende katten te zijn...

Toen het baasje van Max haar huidige echtgenoot leerde kennen, was haar zwarte drievoeter al tien jaar oud. En dat stelde de nieuwe liefde eerlijk gezegd een beetje gerust: hij was namelijk hartstikke allergisch voor Max. Gelukkig hoefde er niet gekozen te worden en woonde de vriendin zes jaar lang met haar twee lievelingen in huis. Zes jaar waarin Max werd getreiterd door vogels die bijna óp zijn neus gingen zitten omdat ze wisten dat hij ze toch niet te pakken zou krijgen. Zes jaar vol knuffels. Zes jaar waarin twee lieve meisjes geboren werden.

De laatste paar jaren moest hij regelmatig gemasseerd worden omdat zijn rug door het ontbreken van dat ene pootje scheef was gegroeid. Maar gemasseerd worden is voor slechts weinigen een straf, dus Max liet het zich welgevallen.

'Een zwarte kat die de ene keer vier en de andere keer drie pootjes leek te hebben'

Maar toen hij zestien was begon hij zo'n last te krijgen van kortademigheid vanwege vocht in zijn longen, dat het tijd was om afscheid van hem te nemen.

"Het is misschien raar, maar ik mis 'm zó", zei mijn vriendin een paar weken later. Dat vonden wij helemaal niet gek, wij misten ons konijn Pippa ook nadat ze doodging. Het was zóveel stiller in huis, en dat terwijl we nog gewoon een hondje rond hebben lopen. Pas dan merk je dat zo'n klein beest toch onbewust wel 'aanwezig' is.

Niet veel later ziet ze op Marktplaats een foto van een Frans zwerfkotje dat langs de weg was gevonden en met de fles

grootgebracht. Haar broertje heeft in Nederland een thuis gevonden, maar het meisjeskitten heeft nog geen thuis. Ze laat de foto aan haar dochters zien. "Dat kotje heeft geen mamma."

De jongste dochter weet wel een oplossing: "Kunnen wij

dan niet haar mamma worden?"

"Oh nee hè, niet weer een kat", dacht de echtgenoot.

Om een lang verhaal kort te maken: Zoé heeft een thuis, de echtgenoot maakt het goed en onze Roemer kan het best met haar vinden zolang hij van haar brokjes afblijft.

Kim Bergshoeff woont met echtgenoot Arjo en kooikerhondje Roemer (6) in Haarlem. Kim heeft haar eigen tekst- en vertaalbureau, Kim in de pen, en is enthousiast blogger. Ze is auteur van diverse boeken waaronder 'Onbepakt mindful' (2012), 'De canon van Haarlem' (2013) en 'Nederlandse literatuur voor in bed, op het toilet of in bad' (2014). Haar meest recente 'De KUNSTcanon van Haarlem' kwam in januari 2016 uit www.kimindenpen.nl